

Sisälllys

1. Kuolemankokemus	5
2. Vastaanottajat	23
3. Kuolemanrajakokemus	30
4. Koulukunnat	38
5. Sivistysmatka	63
6. Olemassaolon eri tasot	86
7. Niin kutsutut "huonot" elämät	106
8. Oppaat	125
9. Jumala ja Jeesus	134
10. Saatana, riivaus ja demonit	143
11. Kummituksia ja räyhähenkiä	157
12. Suunnittelu ja valmistelu	166
13. Yleisneuvosto	176
14. Jäljet	188
15. Sisäänastumiset	197
16. Paluu	210

Kuolema, älä ylpeile, vaikka jotkut
ovatkin kutsuneet sinua
Mahtavaksi ja pelottavaksi, et sinä ole
Sillä he, jotka luulet kaatavasi, eivät kuole,
Kuolema parka, enkä kuole minäkään.

JOHN DONNE

1. KUOLEMANKOKEMUS

Minua on syyllistetty kuolleiden henkien kanssa kommunikoinnista, mikä näyttää olevan ehdoton tabu uskonnollisissa piireissä. En ollut koskaan ajatellut sitä puhtaasti tällä tavalla, mutta oletan sen pitävän paikkansa. Ne kuolleet, joiden kanssa puhun, eivät tosin ole enää kovin kuolleita, vaan elävät uutta elämää uudessa arjessa. Olen regressionisti, joka on yleisnimitys menneiden elämien regressioihin ja historiallisiin tutkimuksiin erikoistuneelle hypnotistille.

Monet eivät suostu edelleenkään hyväksymään ajatusta siitä, että kykenen palaamaan ajassa taaksepäin ja keskustelemaan henkilöiden kanssa, jotka elävät uudelleen historian muita elämiä. Totuin ajatukseen nopeasti ja pidin sitä kiehtovana. Olen aiemmissa kirjoissani kuvaillut joitain seikkailujani tällä uskomattomalla alalla.

Monille hypnotisteille menneet elämät ovat kiellettyä aluetta. En ymmärrä miksi, elleivät he sitten pelkää sitä, mitä saattavat löytää ja haluavat pidättäytyä mieluummin tutuissa ja turvallisissa tilanteissa, jotka tietävät kykenevänsä käsittelemään. Eräs terapeutti uskoutui minulle aivan kuin olisi tehnyt isommankin läpimurron: ”Olen kokeillut joitain regressioita. Kerran sain erään henkilön palaamaan siihen hetkeen kun hän oli vauva.”

Hän oli niin tosissaan, että saatoin tuskin pidättää nauruani vastastani: ”Niinkö? Se on se kohta, josta minä aloitan.”

Olen huomannut, että jopa monet jatkuvasti menneiden elämien muistojen kanssa työskentelevät regressionistit pelkäävät viedä hypnotisoitua kuolemankokemuksen läpi tai rohjeta elämien välisiin jaksoihin, jolloin henkilö on oletettavasti ”kuollut”. He pelkäävät, että transsissa olevan keholle voisi oikeasti sattua jotain, ja että muistojen uudelleeneläminen saattaisi vahingoittaa heitä, varsinkin jos he ovat traumatisoituneita. Satojen kohteiden kokemuksen rintaäänellä voin todeta, että fyysisiä ongelmia ei ole odotettavissa, vaikka regressoitu

persoona kokisi kammottavan kuoleman. Noudatan tietysti erityisiä varoitoimenpiteitä varmistaakseni, ettei mitään fyysisiä seuraamuksia koidu. Kohteideni hyvinvointi on ensisijaista. Minusta tuntuu, että oma tekniikkani suojaa heitä täysin. Muuten en edes yrittäisi tämänkaltaista tutkimustapaa.

Elämien välinen niin kutsuttu ”kuollut” tila on minulle kaikkein kiehtovin olemassaolon sfääri, koska uskon, että sieltä on saatavissa paljon tietoa, josta voi olla ihmiskunnalle suurta hyötyä. Uskon ihmisten kykenevän ymmärtämään, ettei kuolemassa ole mitään pelättävää. Tämän hetken kohdatessaan he näkevät, ettei se ole uusi kokemus, vaan heille hyvinkin tuttu. He ovat jo kokeneet sen moneen kertaan. He eivät päädy suureen pelottavaan tuntemattomaan, vaan tuttuun paikkaan, jossa he ovat vierailleet jo lukuisia kertoja. Monet kutsuvat sitä ”kodiksi”. Toivon, että ihmiset voivat oppia näkemään syntymän ja kuoleman kehityssykleinä, jotka jokainen käy läpi monta kertaa, ja jotka siten ovat luonnollinen osa heidän sielunsa kasvua. Kuoleman jälkeen seuraa elämä ja olemassaolo muilla tasoilla, jotka ovat aivan yhtä todellisia kuin fyysinen maailma heidän ympärillään. Kenties jopa todellisempia.

Keskustelin kerran naisen kanssa, joka piti itseään ”valaistuneena”, ja yritin selittää hänelle joitain löytämiäni asioita. Kerroin hänelle tutkineeni millaista on kuolla ja minne sen jälkeen mennään. Hän kysyi innoissaan: ”No minne... taivaaseen, helvettiin vai kiirastuleen?”

Olin pettynyt. Oli ilmeistä, että hän ei ollut niin valaistunut kuin luuli olevansa, jos nämä olivat ainoat vaihtoehdot, jotka hänen mielensä saattoi hyväksyä.

Vastasin ärsyyntyneenä: ”Ei mihinkään niistä!”

Hän oli järkyttynyt. ”Tarkoitatko, että sitä pysyy saman saatan keskellä?”

Oivalsin, että tämän kirjan kirjoittaakseni minun täytyy palata sinne missä olin oven avauduttua ensi kerran ja yrittää muistaa millaisia uskomuksia ja ajatuksia kannoin ennen kuin valo astui elämäni. Ei helppo urakka, mutta välttämätön jos aion ymmärtää ja samaistua heihin, jotka edelleen etsivät ovea ja valoa. Minun tulee puhua heille sanoilla, jotka he voivat ymmärtää ja yrittää johtaa heidät lempeästi

kohti tietoisuuden polkua. Tällöin he voivat elää täysipainoisesti ilman pelkoa huomisesta.

”Kuolema”-termi tuntuu olevan monille todella luotaantyöntävä, lopullinen ja toivoton. Se on mystinen ja hämmentävä synkkä tyhjiys, koska se edustaa irtautumista fyysisestä maailmasta, eli ainoasta todellisuudesta, jonka olemassaolosta heillä on ehdoton varmuus. Kuten monet asiat elämässäkin, kuolema on mysteerin, taruihin ja taikauskoon verhottu tuntematon, ja siksi pelottava, mutta meidän kaikkien on se lopulta koettava. Keho on kuolevainen ja sen aika on rajallinen, vaikka kuinka haluaisimme työntää tämän ajatuksen mieleemme perukoille. Mitä sitten tapahtuu? Menehtyykö fyysisen kuoren mukana myös se persoonallisuus, jota pidämme omanamme? Onko tämä ainoa elämä? Onko jotain muuta? Onko elämänä tuntemamme ulottumattomissa jotain harvinaislaatuista ja kaunista? Kenties kirkko on oikeassa saarnatessaan taivaspaikasta hyvälle ja hurskaille sekä helvetin syövereistä pahoille ja tuhoon tuomituille. Kylytmättömän uteliaisuuteni vuoksi etsin alati vastauksia ja uskon, että on monia muita, jotka jakavat tämän tiedonjanon. Elämä olisi niin paljon helpompaa, jos voisimme elää onnellisina ja rakastavina emmekä pelkäisi mikä lopussa odottaa.

Aloittaessani regressiotutkimukseni minulla ei ollut aavistustakaan löytäisinkö vastausta yhteenkään näistä kysymyksistä. Historiantoilijana nautin eniten menneisyyteen palaamisesta ja eri aikakausien henkilöiden kanssa keskustelemisestä. Nautin historian uudelleenelämisestä sellaisena kuin se tapahtui ja kuten menneet elämänsä muistaneet sen omin silmin näkivät. Halusin kirjoittaa kirjoja heidän versioistaan historiallisista ajanjaksoista, koska syvätranssissa ollessaan jokainen vahvisti tietämättään muiden tarinoita. En odottanut löytäväni tiettyjä kuvioita, mutta sitten tapahtui jotain odottamatonta, joka avasi tutkittavaksi kokonaan uuden maailman. Löysin elämien välisen ajanjakson, eli niin kutsutun ”kuolematilan”, jonne ihmiset menevät jättäessään Maan fyysisen elämän taakseen.

Muistan edelleen miten ensi kerran kompuroin ovesta sisään ja puhuin ”kuolleelle”. Se tapahtui menneen elämän regressiossa, ja ”kuolema” koitti niin nopeasti ja spontaanisti, että minut yllätettiin täysin. En ymmärtänyt kunnolla mitä oli tapahtunut. En tiedä mitä odotin

tapahtuvan, mutta kuten totesin, se tapahtui niin nopeasti, ettei sitä voinut keskeyttää. Henkilö katsoi alas kehoaan ja totesi, että se näytti aivan kuin miltä tahansa ruumiilta. Olin ällistynyt, että persoonallisuus oli ehdottomasti säilynyt ennallaan eikä ollut muuttunut. Tämä on tärkeää, koska monilla on pelko, että kuolemiskokemus muuntaa jollain tapaa heitä tai heidän läheisiään erilaisiksi, tuntemattomiksi tai tunnistamattomiksi. Kyse on samasta tuntemattoman pelosta. Miksi muutoin pelkäisimme niin paljon kummituksia ja henkiolentoja. Ajattelemmme, että prosessi muuttaa henkilön jollain tapaa joksikin pahaksi tai pelottavaksi. Olen kuitenkin havainnut, että persoonallisuus pysyy samana ja kyse on pohjimmiltaan samasta henkilöstä, vaikka se joissain tapauksissa kokeekin hetkellistä hämmennystä.

Uteliaisuuteni otti vallan ja olin täynnä kysymyksiä päästyäni yli alkujärkytyksestä ja ihmytyksestäni, että sain puhua jonkun kanssa, joka oli juuri kokenut kuoleman. Otin tämän jälkeen vastaavassa tilanteessa käytännöksi kysyä joka kerta joitain samoja kysymyksiä. Uskonnollisilla uskomuksilla ei näytä olevan vaikutusta selontekoihin. Vastaukset olivat joka kerta pääasiassa identtisiä. Kaikki puhuivat samasta asiasta: ilmiöstä itsestään, vaikka sanallistivatkin sen eri tavoin.

Aloitin hypnoositoiminnan vuonna 1979, ja sen jälkeen minulla on ollut satoja kuolemankokemuksen läpikäyneitä. He ovat kuolleet kaikilla mahdollisilla tavoilla: onnettomuuksissa, ampumalla, puukottamalla, tulipalossa, hirttäytymällä, mestattuna, hukkumalla, ja erään kerran jopa ydinräjähdysten seurauksena, josta olen raportoinut kirjassani *A Soul Remembers Hiroshima*. Yhtä lailla he ovat kuolleet luonnollisesti sydänkohtauksiin, tauteihin, vanhuuteen ja levollisesti nukuessaan. Vaihtelevuutta on ollut valtavasti, mutta esiin on piirtynyt selkeitä kuvioita. Kuolintavat vaihtelevat, mutta myöhemmät tapahtumat ovat aina samoja. Sen vuoksi olen tullut siihen tulokseen, että kuolemaa ei ole mitään syytä pelätä. Tiedämme alitajuisesti mitä tulee tapahtumaan ja mitä toisella puolella piilee, ja näin tulee ollakin, sillä olemme harjoitelleet sitä paljon. Meistä jokainen on käynyt sen läpi lukemattomia kertoja. Olen löytänyt kuolemasta elämän ylistämisen, joka ei ole lainkaan kammottava aihe, vaan mitä kiehtovin toinen maailma.

Kuoleman mukana seuraa myös viisaus. Fyysisen kehon karistami-

sessä tapahtuu jotain ja kokonaan uusi tietousulottuvuus aukeaa. Ihminen on rajallinen ja fyysisyyteen kahlittu. Eteenpäin jatkava persoonallisuus tai henki ei ole samalla tavalla esteellinen ja voi nähdä paljon enemmän kuin osaamme edes kuvitella. Saatoin näille ”kuolleille” keskusteltuani saavuttaa vastauksia moniin arvoituksellisiin ja kummastuttaviin kysymyksiin, jotka ovat vaivanneet ihmiskuntaa aikojen alusta lähtien. Hengen selonteko oli riippuvainen kyseisen hengen henkisestä kasvusta. Osalla oli enemmän tietoutta ja he kykenivät ilmaisemaan asioita selkeämmin. He saavat itse kertoa kokemuksistaan. Tämä kirja kerää yhteen monien ihmisten raporteja.

Yleisin kuolemanhetkikuvaus on kylmyyden tunteminen, jota seuraa välittömästi sängyn (tai minkä tahansa) vieressä seisova henki, joka katsoo ruumistaan. Yleensä he eivät voi ymmärtää miksi muut huoneessa olijat ovat niin suunniltaan, koska he itse tuntevat olonsa erinomaiseksi. Yleistuntemuksena on pikemminkin ilo kuin kauhistus.

Seuraavassa vanhuuteen kuolleen yli 80-vuotiaan naisen kuvaus vapautumishetkestä. Se on tyypillinen ja toistuva esimerkki.

D: Elit pitkän elämän, vai mitä?

S: Hmm, kyllä. Liikun hitaasti ja kaikki vie niin tolkuttomasti aikaa. (Valitusta) En tunne juurikaan iloa enää. Olen niin väsynyt.

Hän tunsi olonsa selvästi epämukavaksi, joten siirsin hänet kuoleman jälkeiseen hetkeen. Hänen kehonsa nyki sängyllä ja yhtäkkiä hän hymyili. Ääni oli täynnä elämää, eikä muistuttanut lainkaan hetkeä aiemmin kuulemiani uupuneita ääniä. ”Tunnen vapauden! Olen valo!” Hän kuulosti todella kiitolliselta.

D: Näetkö kehon?

S: (Vastenmielisesti) Äh! Tuon ikivanhanko? Se on tuolla alhaalla! Oho! En tiennytkään näyttäneeni noin pahalta! Olin todella ryppyinen ja kutistunut. Tunnen oloni liian hyväksi ollakseni noin kuihtunut. Keho oli aivan lopussa. (Hän äänteli silkasta mielihyvystä.) Voi, olen niin iloinen ollessani täällä!

Saatoin tuskin pidättää nauruani hänen ilmauksiltaan ja täysin päinvastaiselta äänensävyiltään.

D: Ei ihmeäkään, että keho oli kuihtunut. Se eli pitkän elämän. Sen vuoksi se kenties kuolikin. — Sanoit olevasi ”täällä”. Missä olet?

S: Olen valossa, ja voi että se tuntuu hyvältä! Tunnen itseni älykkääksi... tunnen rauhaa... tunnen tyyneyttä. En tarvitse mitään.

D: Mitä aiot seuraavaksi?

S: He kertovat minulle, että minun täytyy levätä. En haluaisi levätä. On niin paljon tekemistä.

D: Onko sinun pakko levätä, jos et halua?

S: Ei, mutta minusta ei tunnu, että haluaisin olla jälleen rajoitettuna. Haluan kasvaa ja oppia.

Tämän jälkeen en saanut hänestä enää muuta irti kuin että hän leijui. Hänen ilmeestään ja hengityksestään saatoin päätellä, että hän oli lepopaikassa, jossa tuntuu kuin ajautuisi syvään uneen eikä halua tulla häiriityksi. Kysymysten esittäminen on hyödytöntä, sillä vastaukset ovat epä johdonmukaisia. Tästä paikasta kerrotaan lisää myöhemmin.

• • •

Toisessa tapauksessa nainen eli uudelleen kotisynnytyksen. Hänen hengityksestään ja kehon liikkeistään saattoi päätellä, että hän koki fyysisiä synnytysoireita. Siirsin kohteen hetkeen jolloin synnytyksen olisi pitänyt olla ohi, jotta en aiheuttaisi hänelle epämukavuutta.

D: Saitko vauvan?

S: En. Siinä oli haasteita. Se ei vain tullut ulos. Olin täysin uupunut, joten jätin kehoni.

D: Tiedätkö mikä vauva oli?

S: En. Ei sillä ole väliä.

D: Näetkö kehosi?

S: Kyllä. Kaikki ovat suunniltaan.

D: Mitä aiot seuraavaksi?

S: Luulen, että ”aion levätä”. Minun täytyy palata jossain vaiheessa,

mutta aion jäädä tänne hetkeksi. Olen valossa. Se rauhoittaa.

D: Osaatko kertoa missä tämä valo on?

S: Siellä missä on kaikki tieto ja missä kaikki tunnetaan. Kaikki on helppoa ja vaivatonta. Totuus on täällä kirkkaampi. Maailman asiat eivät häiritse sinua. Maassakin on totuus, mutta sitä ei vain näe.

D: Sanoit, että sinun täytyy palata jossain vaiheessa. Mistä tiedät sen?

S: Olin heikko. Minun olisi pitänyt kyetä sietämään tuskaa. Minun täytyy oppia kestäämään sitä paremmin. Olisin voinut jäädä, jos en olisi ollut niin heikko. Onneksi en muista tuskaa. Tiedän, että minun täytyy palata ja tulla eheäksi. Tuska on yksi ongelma, joka minun tulee kukistaa. Minun täytyy selviytyä kaikista maailman kivuista.

D: Mutta tuskan kokeminen on hyvin inhimillistä ja se on aina haastavaa kun olet kehossa. Asiat on helppo nähdä eri tavalla siltä puolelta missä olet nyt. Luuletko, että se on opetus, jonka haluat oppia?

S: Kyllä. Joskus minulla menee siinä aikaa, mutta voin tehdä mitä tahansa. Luulen, että minun olisi pitänyt olla vahvempi. Olisin voinut toimia paremmin, mutta luulen, että lapsuuden sairastelu aiheutti minussa paljon pelkoa. Pelkäsin, että tästä tulee yhtä paha ja... annoin periksi. Tuska... korkeammalla tietoisuudentasolla ja puhtaassa valossa ja puhtaassa ajattelussa... tuska lakkaa olemasta. Tuska on vain opetus. Oppiessamme tuskasta ihmistasolla meistä tulee vauhkoja ja osoitamme ulkoista huolta. Poistamalla itsemme, keskittymällä, syventymällä ja kärsivällisyydellä voimme nousta sen yläpuolelle.

D: Onko tuskalla tarkoitus?

S: Se on opetusväline. Joskus sitä käytetään nöyryyttämiseen. Joskus koppava henki voidaan saada aisoihin ja opettaa olemaan kiitollisempi kärsimyksen avulla. Se saattaa opettaa heille, että lopulta heidän täytyy oppia nousemaan tuskan yläpuolelle, jolloin he kykenevät käsittelemään sen. Joskus pelkkä sen ymmärtäminen vähentää tuskaa.

D: Mutta kuten sanoit, ihmiset vauhkoontuvat eivätkä usko kykenevänsä käsittelemään sitä.

S: Heidä tulee liian itsekkeskeisiä. Heidän tulee nousta omien etujensa ja hetkellisten tuntemustensa yläpuolelle henkisemmälle tasolle, jossa he voivat käsitellä tuskansa. Joillekin tuska on turvapaikka. Se voi olla tekosyy tai pakopaikka. Se on yksilöllistä. Mitä tuska on? Sillä ei ole vaikutusta, jos sille ei anna sitä. Annat tuskalle voimaa, jos myönnyt

sille, että se voi vahingoittaa. Älä vahvista sitä. Sen tunteminen ei ole välttämätöntä. Kaikki liittyy ihmisyyteen. Tavoita henkesi, korkeampi mielesi, eikä tuska saa sinusta otetta.

D: Voivatko ihmiset irrottaa itsensä tuskasta?

S: Tietysti, halutessaan. Aina he eivät halua sitä. He haluavat sympatiaa ja itserankaisua ja kaikkea mahdollista. Ihmiset ovat hauskoja. Jokainen tietää nämä asiat, jos keskittyy niihin. Heidän tulee löytää oma tapansa, koska he eivät usko, jos kerrot, että on helpompi tapa. Jokaisen täytyy selvittää se itse. Se on osa jokaisen kehittymistä.

D: Ihmiset pelkäävät kuolemaa todella paljon. Voitko kertoa millaista se on?

S: Kehossa olo tuntuu raskaalta. Se painaa alas. Se vain on epämukavaa. Kuollessa paino katoaa. Se on rentouttavaa. Ihmiset raahaavat ongelmia perässään, ja kaikki nämä muut asiat tuntuvat raskaalta taakalta. Kuollessa ne ikään kuin heitetään ikkunasta, ja se tuntuu hyvältä. Se on siirtymä.

D: Luulen, että suurin osa pelosta johtuu epä tietoisuudesta.

S: He pelkäävät tuntematonta. Täytyy vain uskoa ja luottaa.

D: Mitä kuollessa tapahtuu?

S: Sitä vain nousee ja poistuu. Tänne ylös. Valoon.

D: Mitä siellä ollessa tehdään?

S: Kaikkia asioita kehitellään.

D: Minne päätyy, jos valosta täytyy lähteä pois?

S: Takaisin Maahan.

D: Onko epätavallista, että me keskustelemme kanssasi tällä tavoin läpi ajan?

S: Ei ajalla ole merkitystä. Näissä puitteissa aikaa ei ole. On vain yksi aika.

D: Sinua ei siis häiritse, että puhumme sinulle toisesta ajasta tai toiselta tasolta?

S: Miksi häiritäisi?

D: Luulimme, että se voisi häiritä emmekä halua vaivata sinua.

S: Huomaan, että se häiritsee enemmän sinua kuin minua.

• • •

Toinen esimerkki tulee 9-vuotiaana kuolleelta pikkutytyltä. Keskustellessani hänen kanssaan ensimmäistä kertaa hän matkusti 1800-luvun lopulla hevostähtien kyydissä koulun huviretkelle paikkaan, jos-

sa virtasi puro. Muut lapset aikoivat uida, mutta tämä tyttö ei osannut uida kovin hyvin ja pelkäsi vettä. Hän ei kuitenkaan halunnut muiden tietävän pelostaan, koska pelkäsi heidän pilkkaavan häntä. Osalla lapsista oli onkivavat mukana, joten hän teeskenteli myös onkivansa, jotta kukaan ei saisi selville, että hän ei osaisi uida. Tämä todella vaivasi pikkutyttöä eikä hän nauttinut huvirekkestä lainkaan. Pyysin häntä siirtymään eteenpäin seuraavaan tärkeään päivään. Hän julisti iloisesti: ”En ole siellä enää. Olen valossa.” Tämä oli yllätys. Kysyin mitä tapahtui.

S: (Surullisena) En osannut uida. Pimeys vain ympäröi minut. Tunsin rintani olevan liekeissä, ja sitten vain astuin valoon, eikä sillä ollut enää merkitystä.

D: Luuletko, että puro oli syvempi kuin olit luullut?

S: Ei se ollut kovin syvä. Olin todella peloissani. Luulen, että polveni vain pettivät altani. Olin peloissani.

D: Tiedätkö missä olet?

S: (Ääni oli edelleen lapsekas.) Ikuisuudessa.

D: Onko kanssasi ketään?

S: He työskentelevät. Kaikki ovat kiireisiä... pohtivat omia askareitaan. Yritän ymmärtää mistä tässä kaikessa on kyse.

D: Luuletko, että olet ollut täällä aiemmin?

S: Kyllä. Täällä on todella rauhallista, mutta minun täytyy palata. Minun täytyy voittaa pelko. Pelko kulkee mukana ja se on lamauttavaa. En usko, että vesi oli kovin syvää. Käperryin kasaan, koska pelkäsin. Pahin mahdollinen ei ole usein läheskään niin paha kuin mitä pelkäämme. (Ääni oli nyt aikuismaisempi.) Se on ihmismielen hirviö ja vaikuttaa ainoastaan Maassa oleviin. Kyse on lihallisesta mielestä eikä se vaikuta henkeen.

D: Uskotko, että asioita pelkäävät ihmiset vetävät sitä puoleensa?

S: Todella! Niitä asioita kantaa mukanaan. Ajatus on energiaa — se on luovaa ja saa asioita tapahtumaan. On helppo nähdä miten toisen pelot voivat olla typeriä ja merkityksettömiä ja sitä ajattelee: ”Miksi he pelkäävät jotain tuollaista?” Mutta kun kyse on omasta pelosta, se on niin syvä ja henkilökohtainen ja koskettava, että se ottaa sinut valtaansa. Jos siis voin katsoa muiden pelkoja ja yrittää auttaa heitä ym-

märtämään omia pelkojaan, luulen, että se auttaa jossain määrin minua ymmärtämään omia pelkojani.

D: Ymmärrän. Kuolemanpelko on eräs suurimmista peloista.

S: Ei kuolemassa ole mitään pahaa. Se oli helpoin asia mitä olen ikinä tehnyt. Se on kaiken hämmennyksen loppu, kunnes aloittaa uudelleen ja kaikki on entistä hämmentävämpää.

D: Miksi ihmiset sitten palaavat?

S: Sykli täytyy saattaa päätökseen. Tulee oppia kaikki ja ylittää kaikki maailman asiat, jotta voi astua täydelliseen ja ikuiseen elämään.

D: Mutta ei ole aivan pikkujuttu yrittää oppia kaikki asiat.

S: Ei niin, ja joskus se on todella väsyttävää.

D: Vaikuttaa siltä, että siihen kuluu pitkä aika.

S: Täältä tarkasteltuna se kaikki vaikuttaa niin yksinkertaiselta. Minulla on ote kaikesta. Voin ymmärtää pelkoa ja nyt minusta tuntuu siltä, että sillä ei ole mitään otetta minusta, mutta ihmisyydessä on jotain. Siellä ollessa pelko ottaa vallan. Siitä tulee osa sinua ja se koskettaa sinua eikä ole helppoa tarkastella sitä objektiivisesti.

D: Ei, koska olet siinä täysin tuntein mukana. Jonkun toisen on aina helppo katsoa sitä ja todeta: ”Miten yksinkertaista.”

S: Kuin katsoisi jonkun toisen pelkoja. Minun tulee oppia sietämään ja pysymään elossa ja olla poistumatta ennen kuin voin ottaa elämästä kaiken irti. Luulen, että olisi paljon helpompaa jos minulla olisi sellainen elämä, jossa voisin pysyä pidempään kuin elää monta lyhyttä elämää. Tuhlaan paljon aikaani, joten valitsen huolellisesti sellaisen, jossa voin kokea monia asioita ja minimoida siten tulevia palaamisia. Se on tosin haastavampaa. Tietyt asiat täytyy selvittää ihmisten välisissä suhteissa. Löydät sen edestäsi minkä jätät taaksesi.

Kulttuurissamme on ollut pitkään ilmaus, että kuollessa ”elämä vilisee silmien edessä”. Näin on käynyt joissain tutkimissani tapauksissa. Se tapahtuu usein kuoleman jälkeen kun vainaja tarkastelee elettyä elämää ja analysoi oppimaansa. Usein tässä on apuna toisen puolen mestareita, jotka kykenevät tarkastelemaan elämää objektiivisemmin ilman tunnesidettä.

Eräs kohteeni kykeni tarkastelemaan mennyttä elämäänsä epätaivomaisella tyylillä. On tosin haastavaa sanoa mikä regressiohyp-

noosin alalla olisi tavanomaista ja noudattaisi totuttua kaavaa.

Nainen oli juuri elänyt regressiossa uudelleen menneen elämänsä ja saapunut kuolinhetkeen. Hän kuoli rauhallisesti vanhana naisena ja tarkkaili miten hänen ruumiinsa vietiin kodin lähellä sijaisevan kukkulan laella olevalle sukuhaudalle. Toiselle puolelle siirtymisen sijaan hän päätti palata kotiinsa ja yrittää suorittaa joitain keskeneräisiä asioita. Hän hämmästyi huomattessaan aavemaisen olemuksensa, joka saattoi kulkea seinien läpi. Hän näki itsensä ihmisen muotoisena usvana tai sumuna, mutta ällistyi huomattessaan, että kaikki fyysiset kohteet saattoi havaita hänen lävitseen. Tämä outo tila oli hänestä mielenkiintoista ja hän vaelteli ympäri kotiaan kokeilemassa mitä voisi tehdä. Jossain vaiheessa hän kuuli taloudenhoitajien toteavan, että vanha nainen kummittelee talossa, koska he saattoivat kuulla hänen liikkuvan ympäriinsä.

Jonkin ajan kuluttua aaveena oleminen alkoi kyllästyttää, koska hän tiesi, ettei kukaan voinut nähdä tai kuulla häntä eikä hän kyennyt kommunikoimaan. Pian hän oivalsi, ettei kykenisi nykyisessä tilassaan saattamaan niitä asioita valmiiksi, joita oli palannut kotiinsa viimeistelemään. Siinä samassa hän oli talonsa ulkopuolella olevalla kukkullalla, josta oli näkymä laaksoon. Hänen kuollut miehensä oli saapunut tapaamaan häntä ja seisoi hänen vierellään. Tässä ulottuvuudessa he olivat jälleen nuoria ja näyttivät juuri siltä, miltä olivat näyttäneet hääpäivänään. He seisivat käsi kädessä katselemassa laaksoa, ja se muuttui ”elämän laaksoksi”. Myöhemmin hän kuvaili sitä sanoen, että aivan kuin laakso olisi kyllästetty kirkkailta väreillä ja se näyttäytyi hänen juuri jättämänsä elämän kohtausten ja paikkojen kollaasina. Hän ei nähnyt elämän vilistävän lineaarisesti kohtaus kohtaukselta, vaan koko elämä levitettiin kerralla hänen silmiensä eteen:

”Voimme nähdä hautausmaan, voimme nähdä kaupungin, voimme nähdä kodin, voimme nähdä vuoret. Ikään kuin kaikki koskaan tuntemamme olisi liitetty yhteen edessämme. Aivan kuin tämä olisi ollut elämämme ja tämä meillä oli yhdessä, ja voimme nähdä jakaneemme sen ja kulkeneemme sen läpi yhdessä. Olemme tästä onnellisia. Meillä oli yhdessä jotain eheää. Näkymä on rauhoittava. Sitä ikään kuin kartoittaa. Kuin sinulla olisi ollut suuria peltoalueita, joissa kasvaa eri asioita, tai kukat puutarhassa. Sitä muistaa mitä puutar-

han eteen tuli tehtyä. Sitä muistaa miten asiat kasvoivat ja kehittyivät, ja nyt lopputulos on levitettyä eteen. Sitä tarkastelee tätä elämän laaksoa, osoittaa tiettyjä asioita ja toteaa: 'Meillä todella oli hyvä elämä yhdessä, joka sisälsi kaiken tämän.' Sitä ihailee kaikkia puutarhan eri osasia ja sen kaiken voi nähdä kerralla. Kaikki elämän kohtauokset ovat levitettyinä eteesi ja niitä voi koskettaa. Aivan kuin olimme kirjaimellisesti selailleet elämämme leikekirjaa, mutta se ilmeni enemmän tai vähemmän laakson muodossa."

Kohtausten katseleminen oli hänelle mieleistä, vaikkakin elämän haastavia hetkiä oli vaikea tarkastella. Tilanteeseen ei liittynyt minikäänlaista tuomitsemista. Vaikutti siltä, että he tekivät mentaalisia muistiinpanoja siitä mitä haluavat muuttaa seuraavalla kerralla. Tämä on toki vain yksi tarkastelumenetelmä, mutta kaunis sellainen.

• • •

Toisessa tapauksessa keskustelin miehen kanssa, joka oli juuri kuollut lumivyöryssä. Kysyin millaista kuoleminen oli.

S: Oletko koskaan sukeltanut syvälle... pohjalle, missä on pimeää ja sameaa? Pintaa kohti noustessa valon määrä lisääntyy ja lopulta pintaan päästessä auringonvalo säteilee kaikkialla. Sellaista on kuoleminen.

D: Luuletko, että kuolintapasi vaikutti tähän? Tarkoitin lumivyöryä, joka kaatui niskaasi.

S: Ei. Kyse oli siitä, että siirryin fyysiseltä tasolta henkiselle. Kehon jättäminen oli kuin pintaan nousemista. Henkitasolle saapuminen oli kuin veden pinnan rikkomista ja auringonvaloon astumista. Onnettomuudessa kuoleminen on fyysisesti kivuliasta vain juuri ennen fyysisen tason tietoisuuden menettämistä. Sen jälkeen kaikki on vaivatonta ja luonnollista. Yhtä luonnollista kuin mikä tahansa muu elämässä — rakasteleminen, käveleminen, juokseminen, uiminen — se vain kuuluu elämään. Kuolemaa ei ole. Sinä vain siirryt eri tasolle elämässäsi. Kuoleminen on miellyttävää. Jos se ahdistaa ihmisiä, pyydä heitä sukeltamaan paikassa, jossa on muutama metri vettä ja pohjalle päästyään ponnistamaan napakasti jaloillaan kohti pintaa. Kerro ih-

misille, että sellaista se on.

D: Luulen, että monia huolestuttaa pelko kuoleman kivuliaisuudesta.

S: Kuolema ei ole kivulias ellei sinulla sitten ole tarvetta kivun kokemiselle. Siihen ei liity kipua, jos et toivo sitä. Se voi toki olla myös äärimmäisen kivulias kokemus, jos haluat siitä sellaisen tai sinusta tuntuu, että tarvitset kipua opettamaan sinulle jotain. Mutta voit aina irrottaa itsesi siitä, ja siitä irrottautuminen on käytettävissäsi, vaikka olisit kuinka yhteydessä tapahtumiin. Jokaiselle on tarjolla mahdollisuus kehon ja sielun erottamiseen toisistaan kivun hetkellä.

D: Mutta onko varsinainen kuolema, eli kehon jättäminen kivuliasta?

S: Ei. Siirtymä on pikemminkin huojentavaa kuin pakottavaa. Kipu tulee kehosta. Henki ei tunne muuta kipua kuin katumusta. Muuta kipua henki ei voi tuntea. Katumuksella tarkoitan tunnetta siitä, että olisi voinut tehdä jotain... enemmän. Se on tuskallista, mutta fyysinen kipu on poistunut kehon mukana eikä sillä ole enää merkitystä.

D: Voiko kehosta poistua jo ennen kuolemaa ja jättää kehon kärsimään kipua?

S: Kyllä. Tämä valinta on olemassa: haluaako jäädä kokemaan kivun vai poistua vain tarkkailemaan tilannetta. Tämä vaihtoehto on avoin jokaiselle.

D: Mielestäni se on helpompaa, varsinkin jos kyse on traumaattisesta kuolemasta.

S: Se on puhtaasti jokaisen yksilön valinta.

Olen työssäni törmännyt kyseisiin esimerkkeihin. Eräässä regressiossa nuori nainen poltettiin roviolla uskomustensa takia ja koko kaupunki oli seuraamassa mestausta. Hän oli kauhuissaan, mutta samalla myös todella vihainen niille kiihkoilijoille, jotka olivat vastuussa tästä. Liekkien noustessa korkeammalle hän päätti, ettei tarjota väelle tyydytystä kärsimyksensä todistamisesta, joten hän poistui kehostaan ja tarkkaili tilannetta yläpuolella leijaillen. Sieltä hän näki suureksi harmikseen ja ärsytyksekseen miten hänen kehonsa kirkui tuskissaan. Tässä tapauksessa oli ilmeistä, että keho ja henki olivat kaksi erillään olevaa asiaa.

Luulen, että sellaisten ihmisten on rauhoittavaa ja lohdullista tietää tämä, jotka ovat menettäneet läheisensä väkivaltaisella ja kammottavalla tavalla. On todennäköistä, että he eivät ole edes kokeneet kuoleman traumaattisinta vaihetta. On täysin ymmärrettävää, että henki ei halua jäädä kehoon kokemaan kaikkea tuskaa, joten se poistaa itsensä

ja keho jää reagoimaan tilanteeseen spontaanisti hyvin samaan tapaan kuin reagoimme viiltäessämme vahingossa haavan sormeen. Huudahdamme ja vedämme kätemme syrjään. Tämä ei ole tietoinen reaktio, vaan vaistomainen. Vaikuttaa siis siltä, että hirvittävän kuoleman kokeva keho pelkästään reagoi samalla kun todellinen persoonallisuus on poistunut siitä ja tarkkailee tilannetta sivusta.

Toinen kuoleman kuvaus:

S: Kuvittele itsesi kävelemässä alasti, kylmissäsi ja verta vuotavana pimeässä metsässä, joka on täynnä orjantappurapensaita ja villieläimiä ja outoja ääniä. Tiedät, että jokaisen pensaan takana vaanii peto valmiina iskemään kyntensä sinuun, ja sitten yhtäkkiä päädyt aukealle, jossa ruoho kasvaa ja linnut laulavat, ja jossa miellyttävästi soliseva puro kiemurtelee kohti päämääräänsä. Kuvittele miten erilaisia nämä kohtaukset ovat, ja voit nähdä mitä tarkoitan sillä, mitä te kutsuisitte elämäksi ja kuolemaksi.

D: Mutta monet ihmiset pelkäävät sitä.

S: On totta, että monet pelkäävät metsässä, mutta pelko katoaa heidän saapuessaan sieltä ulos. Pelko jää metsään.

D: Eli siirtymää ei siis tarvitse pelätä millään tavalla?

S: Jotkut siirtymät ovat miellyttävämpiä kuin toiset, enkä pyri kaunistelemaan tätä, mutta ovi on pelkkä ovi. Se ei muuksi muutu, vaikka avaisit sen kuinka monta kertaa.

Toinen kuvaus:

S: Kuolemaa ei pitäisi pelätä. Ei sen enempää kuin hengittämistä. Se on luonnollista ja yhtä kivutonta kuin... silmien räpäyttäminen, eikä juurikaan sen kummallisempi asia. Yhdessä hetkessä olet yhdellä ole-massaolemisen tasolla, ja sitten räpäytät silmiäsi ja olet toisella ole-massaolemisen tasolla. Sen kummempaa fyysistä aistimusta siihen ei liity, eikä se ole sen kivuliaampaa. Ainoa prosessissa tuntemasi kipua on fyysistä, mutta henkisesti siihen ei liity kipua. Muistosi säilyvät koskemattomina ja tunnet olosi samanlaiseksi, aivan kuin elämäsi jatkuisi ennallaan. Toisinaan et huomaa heti, ettet ole enää fyysisessä

kehossa, mutta yleensä se huomataan välittömästi, koska havaintokykyä laajennetaan henkiselle tasolle, jossa verho häviää edestä. Jotkut ovat verranneet sitä sumeaan peiliin. Alussa on sopeutumisvaihe, jossa olet edelleen hyvin tietoinen fyysisellä tasolla, mutta tutkit ja omakсут henkisen tason aistimuksia kunnes totut ajatukseen, että olet todella henkisellä tasolla ja tunnet olosi turvalliseksi siellä.

D: Osaatko kertoa sisältyykö sielu henkeen kun se poistuu kehosta?

S: Sinun henkesi on sinun sielusi. Sielu kattaa sen energian, jota te kutsuisitte hengeksi, identiteetiksi, olemassaoloksi. Se on todellinen itse. Voit kutsua sitä hengeksi tai sieluksi sen mukaan millaisen käsityksen haluat sisällyttää omaan olemassaolosi.

D: Olemme kuulleet paljon ”hopealangasta”. Onko se todellinen?

S: Se on ikään kuin turvaköysi kehoon, ja hyvin todellinen. Energeettisessä mielessä se ylläpitää energioiden yhteyttä kehoon. Se on hyvin todellinen laite.

D: Ja kuolemassako se leikkautuu irti?

S: Juuri niin.

D: Jotkut pelkäävät kehostairautumiskokemuksia, koska ajattelevat, että he saattavat erottautua kehosta ennenaikaisesti.

S: Se on mahdollista, mutta se tapahtuu lähes täydellä varmuudella aikomuksellisesti eikä vahingossa.

D: Tarkoitatko, että kehosta poistuessa hopealanka estää eksymästä?

S: Kyllä. Astraalimatkailua ei tulisi pelätä, sillä sitä ei tapahtuisi, jos sen ei olisi tarkoitus tapahtua.

D: Mutta monissa tapauksissa se ei ole suunniteltua, vaan spontaania.

S: Pitää paikkansa. Se on ”spontaania”.

Useimmat eivät tiedosta, että meistä jokainen matkaa kehon ulkopuolelle joka yö. Keho väsyä ja kaipaa lepoa. Henki tai sielu ei tarvitse lepoa. "Todellisen" itsesi olisi todella tylsää odotella kehon heräämistä, joten lähdet kohti erilaisia seikkailuja. Voit matkata ympäri Maa-planeettaa, viettää aikaa henkipuolella tai käydä jopa toisilla planeetoilla tai toisissa ulottuvuuksissa. Useimmiten tätä ei tiedosteta. Olet koko ajan yhteydessä kehoon hopealangan, eli elämänlangan tai napanuoran kautta. Kun on aika palata kehoon, sinä enemmän tai vähemmän "kelaudut" takaisin. Asiakkaani ovat kertoneet, että saat-

tavat joskus kokea hetkellisen lamaanustilan juuri ennen heräämistä. Tämä voi aiheutua yhtäkkisen herätyksen (esim. kovan äänen) seurauksena kun henki ei ole vielä täysin palannut kehoon.

D: Onko olemassa sellaista vaaraa, että näillä matkoilla jää liian pitkäksi aikaa kehon ulkopuolelle?

S: Emme näe tällaista vaaraa, sillä palaamatta jättäminen olisi yksilön oma valinta, eikä jonkin pahantahtoisen energian väliintulo, joka irrottaa köyden.

D: He eivät voi siis eksyä ja olla löytämättä tietä takaisin?

S: Emme näe tällaista vaihtoehtoa.

D: He ovat siis ehdottomasti yhteydessä kehoon kuolinhetkeen saakka? Se on kuin napanuora.

S: Täsmälleen.

D: Jos kehostairautumiskokemuksen aikana tapahtuisi kuolema, toteaisimmeko, että keho kuoli sydänkohtaukseen?

S: Puhut ilmeisesti fyysisistä oireista. Tähän liitetään usein esimerkiksi kätkytkuolema. On myös heitä, jotka päättävät ikänsä vuoksi yksinkertaisesti olla palaamatta, ja heidät löydetään nukkuessaan kuolleina.

D: Onko kyse sydänkohtauksesta?

S: Ei, koska sydänkohtaus on todellisen fyysisen vaivan aiheuttama kuolema, emmekä viittaa tässä siihen. He kuolevat nukkuessaan ja sitä kutsuttaisiin ”luonnolliseksi”.

D: Eikä ruumiinavauksessa löydetäisi mitään syytä.

S: Ei.

D: Entä henkilöt, jotka näyttävät kuolleen spontaanin itsesyttymisen seurauksena? Se on selittämätön mysteeri.

S: Se johtuu kehon ”kemikaalien” epätasapainosta. Ihmiskeho polttaa ruokaa hyvin kontrolloidun ja todella hitaan prosessin seurauksena. Tällainen kuolema aiheutuu kehon nesteiden palamisreaktiosta. Usein kyse on perinnöllisistä tekijöistä, jotka aiheuttavat kehon kemiallisessa rakenteessa epätasapainoa. Kehossa voi esimerkiksi olla liikaa fosforia.

Henkipuolella ollessaan henkilöt tekevät suunnitelman ennen kuin

astuvat uudelleen Maan karmakehään sen suhteen mitä haluavat kyseisessä elämässä saavuttaa. Samalla he sopivat asioista muiden heille tärkeiden sielujen kanssa. Tähän liittyy myös poistumissuunnitelma. Jokainen suunnittelee valmiiksi miten aikoo poistua tästä elämästä. Onnettomuuksia tai vahinkoja ei ole olemassakaan. Sielu saattaa päätökseen sen, mikä on tarkoitettu ja siirtyy olemassaolon seuraavaan vaiheeseen. Kuolemaa on mahdollista viivyttää pienen hetken, mutta henki päättää lähteä sovitulla hetkellä. Tietoinen mieli ei tietenkään muista tätä, koska unohduksen verho kätkee kaikki henki puolen muistot. ”Kyse ei olisi testistä, jos tietäisit kaikki vastaukset.”

D: Entä joukkokuolemat? Junaonnettomuuksissa, joukkoteurastuksissa, ja maanjäristyksissä kuolee esimerkiksi useita ihmisiä samanaikaisesti. Päättävätkö he kaikki lähteä samanaikaisesti vai onko heillä mitään osuutta tilanteeseen?

S: Olette tietoisia yksilöllisestä karmasta, mutta on olemassa myös ”ryhmäkarma”. Eri aikakausina on ollut useita tapauksia, joissa sieluilla on ollut taipumus ryhmittyä toteuttamaan tiettyjä toimeksiantoja, tai saamaan aikaan muutoksen, tai kokemaan ryhmäelämää siinä missä teillä on taipumus kokea elämää yksilöinä. Nämä ”ryhmäkuolemat” ovat yksinkertaisesti yksilöitä, jotka liittyvät yhteen tietyssä kohtaa siirtymäänsä, eli omassa kuolemankokemuksen oppimisesaan. He huomaavat olevansa ratkaisevassa vaiheessa, jossa samanaikainen lähteminen on kaikkein sopivinta.

D: Sopivatko he tästä jo ennen elämään astumistaan?

S: Kyllä. He löytävät ryhmäsiirtymästä tukea eivätkä ole siirtymässä yksin. Monissa tapauksissa on jaettu useampia syntymiä ja elämiä, joten ei ole epätavallista löytää myöskään jaettuja kuolemia.

D: Oliko Challenger-sukkulan onnettomuudessa kyse tästä?

S: Kyllä. Se todellakin oli eräs tapaus, jossa kuolemankokemuksen jakaminen oli sovittu etukäteen.

D: Mutta se aiheutti valtavasti kärsimystä heidän sukulaisilleen ja muille ihmisille. Miksi emme voi olla onnellisia, jos he kerran toteuttivat kohtaloon?

S: Näiden tapahtumien näkemiseen liittyy kenties lyhytnäköisyyttä. Ajattelette pelkästään lähteneitä yksilöitä, mutta tästä ei ole kyse. Siihen liittyy monia muita elementtejä, kuten surevien yhteen tuleminen ja kokemuksen jakaminen. Jaettu suru on paljon helpompi kokea tie-

täen, että toiset kokevat saman asian. Kyse oli siis ryhmäkokemukselta monella eri tasolla.

Monet kohteet kuvailevat fyysisen kehon jättämistä tunnelin päässä näkyvän valon lähestymiseksi. Nämä kuvaukset toistuvat kuolemanrajakokemusten raporteissa. Eräs kohteeni totesi, että tämä valkoinen valo oli voimakas energiakenttä, joka toimi muurina fyysisen maailman ja henkimaailman välillä. Kuolemanrajakokemuksessa henkilö lähestyy valoa, mutta hänet vedetään takaisin kehoon ennen siihen astumista. He käyvät hyvin lähellä kuolinkokemusta, mutta eivät vie siirtymää loppuun. Kohteiden eläessä kuolemankokemuksen uudelleen he astuvat valkoisen valon läpi. Energia on tässä vaiheessa niin voimakasta, että hengen ja fyysisen kehon yhteen liittävä napanuora, ”hopealanka”, irtoaa. Tämän jälkeen henki ei enää kykene palaamaan kehoon, ja nämä kaksi ovat ikuisesti erotetut. Keho alkaa rappeutumaan nopeasti ilman tätä yhteyttä elämänvoimaan (sieluun tai henkeen).